

അബൂബക്കറുബ്ദീനു അബ്ദീഖുഹ്ദാഫ (൨)

ഏകദൈവത്തെ മാത്രം ആരാധിക്കാൻ ഇബ്റാഹീം (അ) നിർമ്മിച്ച കഅബ പിൻകലത്ത് വിഗ്രഹങ്ങളുടെ കേദാരമായി മാറി. നൂറുകണക്കിൽ വിഗ്രഹങ്ങൾ അവിടെ പ്രതിഷ്ഠിക്കപ്പെട്ടു.

ലാത്ത, ഉസ്സു, മാനാത്ത, ഉസാഫ്, നാഇല, ഹുബ്ല ഇവയെല്ലാം അവിടത്തുകാർ ആരാധിച്ചിരുന്ന പ്രധാന വിഗ്രഹങ്ങളായിരുന്നു. ഒരോ ഗോത്രത്തിനും അവരുടെതായ പ്രത്യേക വിഗ്രഹങ്ങൾ. സൂര്യനെയും മലക്കുകളെയും ജിന്നകളെയും നക്ഷത്രങ്ങളെയും ആരാധിച്ചിരുന്നവർ വേറെയും. ചുരുക്കം ചില പ്രകൃതി വാദക്കാരം! ഏകദൈവാരാധന അവിടെ സാമാന്യമായി അപരിചിതമായിരുന്നു എന്നുപറയാം; അവർ ഇബ്റാഹീമിന്റെ താവഴിക്കാണ് ഞങ്ങൾ എന്ന് ജല്പിക്കാറുണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും!

സൂഷ്ടികളെ ആരാധിക്കുന്നതിന് പകരം സ്രഷ്ടാവിനെ മാത്രമേ ആരാധിക്കാവൂ എന്ന് സമർത്ഥിച്ചു ചുരുക്കം ചില വ്യക്തികൾ അക്കലത്തുണ്ടായിരുന്നവത്രെ. അബൂഖൈസ്ബുനുഅനസ്, ഖുസ്സുബ്നുസാഇദ, സൈദുബ്നു അംറബ്നു നഹ്ഫൽ, വറഖത്തുബ്നു നൗഫൽ എന്നിവർ അത്തരക്കാരിൽ ഉൾപ്പെടുന്നു. വരാനിരിക്കുന്ന പ്രവാചകനെക്കുറിച്ചും പാരത്രിക ജീവിതത്തെ സംബന്ധിച്ചും പരമ്പരാഗതമായ ചില കേട്ടുകേൾവികളും ധാരണകളും അവർ വെച്ചുപുലർത്തിയിരുന്നു. വിഗ്രഹാരാധന വെറുക്കുകയും അതിന്റെ യുക്തിഹീനതയെക്കുറിച്ച് ജനങ്ങളെ ഉപദേശിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു.

പ്രവാചകന്റെ ആഗമനത്തിനു തൊട്ടുമുമ്പ് മക്കാനിവാസിക്കൾകിടയിൽ ജീവിച്ച അവർ അക്കലത്തെ പണ്ഡിതരും ബുദ്ധിജീവികളും സാഹിത്യകാരന്മാരുമായിരുന്നു. ഏകദൈവത്തെക്കുറിച്ചും പരലോക ജീവിതത്തെ സംബന്ധിച്ചും വരാനിരിക്കുന്ന ഒരു പ്രവാചകന്റെ ആഗമനത്തെക്കുറിച്ചും അവരുടെ കവിതയും പ്രസംഗങ്ങളും ധാരാളമായിരുന്നു.

നബി(സ)യുടെ പ്രവാചകത്വലബ്ധിക്ക് മുമ്പ് അബൂബക്കർ അത്തരക്കാരുമായി ചങ്ങാത്തം പുലർത്തിയിരുന്നു. ജീവിതത്തിൽ ഒരിക്കലും വിഗ്രഹാരാധന ചെയ്യത്ത ആളായിരുന്നു അദ്ദേഹം. എല്ലാ പ്രതിഷ്ഠികളേയും അദ്ദേഹം വെറുത്തു. അതു നിമിത്തം ഏകദൈവവാദികളായ ഇവരുടെ സാമീപ്യവും അഭിപ്രയവും അബൂബക്കർ വിലമതിച്ചു. സത്യമാർഗ്ഗത്തിന്റെ വെള്ളി വെളിച്ചവുമായി തന്റെ ജനതയ്ക്ക് ദൈവത്താൽ ഒരുവഴികാട്ടി നിയുക്തനാവുകതന്നെ ചെയ്യും എന്ന് അബൂബക്കർ ദൃഢമായി വിശ്വസിച്ചു.

സൈദുബ്നു അംറിന്റെയും ഖുസ്സുബ്നുസാഇദയുടെയും ഉപദേശങ്ങളും കവിതകളും അബൂബക്കർ ധാരാളമായി ശ്രദ്ധിച്ചു. ഒരിക്കൽ കഅബാലയത്തിന്റെ ഭിത്തിയിൽ ചാരിനിന്ന് സൈദ് ഇങ്ങനെ പാടി:

“ഭീമാകാരമായ പാറക്കഷ്ണങ്ങൾ വഹിച്ചുനിൽക്കുന്ന ഈ പർവ്വതങ്ങൾ ഏതൊരു ശക്തിക്ക് കീഴ്പ്പെട്ടിരിക്കുന്നുവോ അവന് അവന്റെ ശരീരവും കീഴ്പ്പെട്ടിരിക്കുന്നു! ശുദ്ധജലം പൊഴിക്കുന്ന കാർമേഘങ്ങൾ ഏതൊരു നാഥന്

കീഴ്പ്പെട്ടിരിക്കുന്നുവോ അവനമാത്രം എന്റെ ശരീരം കീഴ്പ്പെട്ടിരിക്കുന്നു!” സൈദിന്റെ കവിതകേട്ട അബൂബക്കർ(റ) പറഞ്ഞു: “ഇബ്രാഹീമിന്റെ നാമനാണ്, ഇത് സത്യമാകുന്നു. എങ്കിലും സംശയാതീതമായ ഒരു ദൃഢജ്ഞാനം ലഭിക്കുന്നതിന് ഞങ്ങൾ എത്രമാത്രം പൊറുക്കേണ്ടിവരും!” ദൈവം ഒരു പ്രവാചകനെ നിയോഗിക്കുക. അദ്ദേഹം അവർക്ക് സന്ദേശം നൽകുക. പാരത്രിക ജീവിതത്തെ കുറിച്ച് വ്യക്തമായ ജ്ഞാനം ലഭിക്കുക. അത് സാക്ഷാത്ക്കരിക്കരിക്കപ്പെടുമോ? പ്രതീക്ഷയോടു കൂടി കാത്തിരുന്ന ചുരുക്കം ചിലരിൽ ഒരാളായിരുന്നു അബൂബക്കർ (റ).

മക്കയിലെ കുബേരനും വർത്തകപ്രമുഖനുമായിരുന്നു അദ്ദേഹം. കച്ചവടത്തിന് വേണ്ടി ദൂരദിക്കുകൾ സന്ദർശിക്കുമായിരുന്നു. പ്രധാനമായും സിറിയ. നബി(സ)യുടെ നിയുക്ത ഘട്ടത്തിൽ അദ്ദേഹം സിറിയയിലായിരുന്നു. നാട്ടിലെന്നപോലെ താൻ തേടുന്ന സത്യത്തെക്കുറിച്ച് വിദേശത്തുവെച്ചും തന്റെ സമാന ചിന്താഗതിക്കരോട് അദ്ദേഹം സംസാരിക്കുകയും ആശയവിനിമയം നടത്തുകയും ചെയ്യുമായിരുന്നു. പഴയ വേദങ്ങളിൽ പാണ്ഡിത്യം ലഭിച്ച പല പുരോഹിതരും പണ്ഡിതരും അബൂബക്കർ(റ)നെ പോലെ ഒരു പ്രവചകന്റെ ആഗമനം അടുത്തുകഴിഞ്ഞിരുന്നു എന്ന് വിശ്വസിച്ചവരായിരുന്നു. തങ്ങൾ പ്രതീക്ഷിക്കുന്ന പ്രവാചകന്റെ ആഗമനം എവിടെയായിരിക്കുമെന്ന കാര്യത്തിൽപോലും അവർക്ക് ധാരണയുണ്ടായിരുന്നു. ഇബ്രാഹീ(അ)മിന്റെയും ഇസ്മാഇലി(അ)ന്റെയും ജീവിതത്തിനും ത്യാഗസമ്പൂർണ്ണമായ സംഭവങ്ങൾക്കും സാക്ഷിയായ മക്കയിൽ ആകുമെന്നായിരുന്നു അവരുടെ അഭിപ്രയം!.

ഒരിക്കൽ അബൂബക്കർ(റ) സിറിയയിൽ വെച്ച് ഒരു സ്വപ്നം കണ്ടു. ആകാശത്തിൽനിന്ന് ചന്ദ്രൻ ഇറങ്ങിവന്നു മക്കയുടെ മുകളിൽ അത് ഛിന്നഭിന്നമായി ഓരോ കഷ്ണവും ഓരോ വീടുകളിൽ ചെന്നെത്തി. പിന്നീട് ആ കഷ്ണങ്ങൾ ഒത്തുകൂടി പൂർവ്വസ്ഥിതി പ്രാപിച്ച് അബൂബക്കർ(റ)ന്റെ മടിയിൽ വന്നു വീണു!.

അത് ഒരു അർത്ഥഗർഭമായ സ്വപ്നമാണെന്ന് തോന്നിയ അദ്ദേഹം അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്ന ഭക്തനായ ഒരു പുരോഹിതനെ സമീപിച്ചു സ്വപ്നവിവരമറിയിച്ചു.

സ്വപ്നം കേട്ടു പ്രസന്നവദനായ പുരോഹിതൻ പറഞ്ഞു: “അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആഗമനം അടുത്തിരിക്കുന്നു”.

അബൂബക്കർ(റ) ചോദിച്ചു: ആരുടെ ആഗമനം? നാം പ്രതീക്ഷിക്കുന്ന പ്രവാചകനേതോ? പുരോഹിതൻ: അതേ നിങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിൽ വിശ്വസിക്കും. അതു നിമിത്തം സൗഭാഗ്യവാനായിത്തീരുകയും ചെയ്യും.

അബൂബക്കർ(റ)ന്റെ സാർത്ഥവാഹകസംഘം മക്കയിലേക്കു തിരിച്ചു; ദീർഘനാളത്തെ സിറിയ വാസത്തിനു ശേഷം! മക്കയുടെ കവാടത്തിലേക്ക്

അബൂബക്കറിനെ എതിരേൽക്കാൻ ഒരു ചെറിയ സംഘം നടന്നു ചെന്നു, അബൂജഹലിന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ! അവർ പരസ്പരം ആശ്ലേഷിച്ചു . അഭിവാദനം നടത്തി. അബൂജഹൽ ചോദിച്ചു: “ നിന്റെ സ്നേഹിതനെക്കുറിച്ചു നീ വല്ലതും പറഞ്ഞുകേട്ടോ?”

അബൂബക്കർ ചോദിച്ചു: മുഹമ്മദുൽ അമീനെക്കുറിച്ചാണോ ചോദിക്കുന്നത്?

അബൂജഹൽ: അതേ, ബനുഹാശിമിലെ ആ അനാഥനെക്കുറിച്ചുതന്നെ. അവൻ ഒരു പുതിയ വാദവുമായി ഇറങ്ങിയിരിക്കുന്നു.

അബൂബക്കർ: അതേ, ഞാനും കേട്ടു നമ്മുടെ ജനങ്ങളും കേട്ടു.

അബൂജഹൽ: ആകാശത്ത് ഒരു ദൈവമുണ്ട്. നാം അവനെ മാത്രമേ ആരാധിക്കാറുവൂ എന്ന സംഭേദവുമായി ദൈവം അവനെ നിയോഗിച്ചിരിക്കുന്നുവത്രെ! നമ്മുടെ പൂർവ്വികർ ആരാധിച്ചുപോന്ന ഇലാഹുമാരെ കൈവെടിയുകയും ചെയ്യണമത്രെ!.

അബൂബക്കർ: ദൈവം അദ്ദേഹത്തിനു ദിവ്യബോധനം നൽകി എന്ന് അദ്ദേഹം അവകാശപ്പെടുന്നുണ്ടോ? എങ്ങനെയെന്നത്രെ ദൈവം അദ്ദേഹത്തോട് സംസാരിച്ചത്?

അബൂജഹൽ: ഹിറാഗുഹയിൽ വന്ന് ജിബ്രീൽ എന്ന മലക്കാണത്രെ അദ്ദേഹത്തോട് സംസാരിച്ചത്.

“അബൂബക്കറിന്റെ വദനം പ്രസന്നമായി. അനർഘമായ എത്രോ ഒന്ന് എത്തിപ്പിടിക്കാൻ കഴിഞ്ഞ ഒരു സന്തോഷത്തോടെ അദ്ദേഹം മന്ദഹസിച്ചു. ശാന്തമായി പറഞ്ഞു: അദ്ദേഹം അങ്ങനെ പറഞ്ഞെങ്കിൽ അത് സത്യം തന്നെയായിരിക്കും.”

അബൂബക്കറിന്റെ അഭിപ്രായം അബൂജഹലിന് ഒരു വലിയ സ്ഫോടനമായാണു അനുഭവപ്പെട്ടത്.

വീട്ടിൽ മടങ്ങി എത്തിയ അബൂബക്കർ(റ) നബി(സ)യെ തേടിയിറങ്ങി. ഖദീജയും നബി(സ)യും വീട്ടിലിരിക്കുകയായിരുന്നു. നബി(സ) അബൂബക്കറെ(റ) സ്വീകരിച്ചു. അവർ സംസാരമാരംഭിച്ചു. അബൂബക്കർ(റ) ചോദിച്ചു: ജനങ്ങൾ നിങ്ങളെക്കുറിച്ച് പറഞ്ഞുകേൾക്കുന്നത് ശരിയാണോ? നബി(സ): എന്താണവർ പറയുന്നത്? അബൂബക്കർ(റ): അല്ലാഹുവിനെ മാത്രമേ ആരാധിക്കുവൂ, അവനു പങ്കുകാരില്ല എന്ന സന്ദേശവുമായി ദൈവം എന്നെ നിയോഗിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നു താങ്കൾ അവകാശപ്പെടുന്നുവെന്നു! നബി(സ): അതേ എന്നിട്ട് നിങ്ങൾ അവരോട് എന്തുപറഞ്ഞു? അബൂബക്കർ(റ): അദ്ദേഹം അങ്ങനെ പറഞ്ഞെങ്കിൽ അത് സത്യമായിരിക്കുമെന്നാണു ഞാൻ പറഞ്ഞത്! നബി(സ) സന്തോഷവാനായി അബൂബക്കറി(റ)നെ ആശ്ലേഷിച്ചു. നെറ്റിയിൽ ചുംബിച്ചു. ഹിറാഗുഹയിൽ

വെച്ചുണ്ടായ സംഭവം വിവരിച്ചു. പ്രഥമസന്ദേശമായ വചനങ്ങൾ അബൂബക്കറി(റ)ന്നു ഓതികേൾപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു.

ഭയഭക്തിയോടുകൂടി ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം അബൂബക്കർ(റ) വചനം ശ്രവിച്ചു നബി(സ)യുടെ വലതുകൈ തന്റെ ഇരു കൈകളിലമർത്തി. എഴുന്നേറ്റുനിന്നു അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു: അങ്ങ് സത്യസന്ധനും വിശ്വസ്തനുമായ പ്രവാചകനാകുന്നു. അശ്ഹാദു അൻലാ'ഇലാഹ ഇല്ലല്ലാഹ്... അങ്ങിനെ അബൂബക്കർ(റ) ഇസ്ലാമിലെ ഒന്നാമാത്തെ പുരുഷ അംഗമായിത്തീർന്നു.

അബൂഖുഹാഫ് എന്ന ഓമനപ്പേരിൽ അറിയപ്പെട്ടിരുന്ന ഉസ്മാൻ ആയിരുന്നു അബൂബക്കറി(റ)ന്റെ പിതാവ്. അവരുടെ പരമ്പര നബി(സ)യുടെ പിതാമഹന്മാരിൽ പെട്ട മുർറത്തുമായി ബന്ധപ്പെട്ടതാണ്. സഖറിന്റെ പുത്രി സൽമയായിരുന്നു മാതാവ്. അവർക്ക് “ഉമ്മുൽ ഖൈർ” എന്ന ഓമനപ്പേരു കൂടിയുണ്ടായിരുന്നു.

പിതാവ് അബൂഖുഹാഫ് ദീർഘകാലം ജീവിച്ചു. ഇസ്ലാമിനെ അദ്ദേഹം ആദ്യഘട്ടത്തിൽ വെറുക്കുകയും എതിർക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. മക്കാവിജയദിവസം അബൂബക്കർ(റ) തന്റെ പിതാവിനെ നബി(സ)യുടെ സന്നിധിയിൽ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുവന്നു. തൊണ്ണൂറു തികഞ്ഞ ഒരു പടുവുദ്ധനായിരുന്നു അന്ന് അദ്ദേഹം. താടിയും തലമുടിയും പാൽനരപോലെ വെളുത്തിരുന്നു.

നബി(സ) അദ്ദേഹത്തിന് സാക്ഷ്യവചനം ചൊല്ലിക്കൊടുത്തു. അദ്ദേഹം ഇസ്ലാം സ്വീകരിച്ചു. ഹിജ്റ 14-ൽ മരണപ്പെടുമ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന് 97 വയസ്സു പ്രായമായിരുന്നു. കാഴ്ച നഷ്ടപ്പെട്ടു പരീക്ഷണിതനായിരുന്നു അദ്ദേഹം.

അബൂബക്കർ(റ)ന്റെ ആഗമനം ഇസ്ലാമിക പ്രബോധനത്തിന്റെ നാന്ദി കുറിച്ചു. വരാനിരിക്കുന്ന ഒരു മഹാവിപ്ലവത്തിന്റെ തുടക്കം. ഖദീജ(റ)യും അലി(റ)യും സൈദുബ്നു ഹാരിസ(റ)യും മാത്രമായിരുന്നു അന്ന് ഇസ്ലാമിലെ അംഗങ്ങൾ! ഒരു സ്ത്രീയും ഒരു ദരിദ്രബാലനും ഒരു അടിമയും. അബൂബക്കർ(റ) പ്രചാരണം തുടങ്ങി. ഉസ്മാനുബ്നുഅഫ്ഫാൻ, സുബൈർ, അബ്ദുറഹ്മാനുബ്നു ഔഫ്, സഅ്ദുബ്നു അബീവഖാസ്, തൽഹത്ത്(റ) എന്നീ പ്രസിദ്ധരായ സഹാബിമാർ ഇസ്ലാമിലെക്ക് വന്നത് അബൂബക്കറി(റ)ന്റെ പ്രബോധന പ്രവർത്തനം നിമിത്തമായിരുന്നു.

അനന്തരജീവിതത്തിൽ അബൂബക്കർ(റ) നബി(സ)യുടെ വലംകൈയും ഉറ്റ കൂട്ടാളിയുമായിത്തീർന്നു. മുഹമ്മദും അബൂബക്കറും ഒരു കാര്യത്തിൽ യോജിച്ചു കഴിഞ്ഞാൽ അത് തള്ളിക്കളയാവുന്നതല്ല എന്ന് മക്കാനിവാസികൾക്കറിയാമായിരുന്നു. അതുന്നിമിത്തം അബൂബക്കറി(റ)ന്റെ പ്രബോധനപ്രവർത്തനം

നത്തിന് നല്ല ഫലമുണ്ടായി. പ്രസിദ്ധരായ പലരും അദ്ദേഹത്തിന്റെ വഴിക്ക് ഇസ്ലാം സ്വീകരിച്ചു. ഉസ്മാനുബ്നു മജ്ജൂന, അബൂഉബൈദ, അബൂസൽമ, ഖാലിദ്ബ്നു സഹ്ലാദ് എന്നിങ്ങനെ പലരും! നബി(സ)ക്ക് അദ്ദേഹം ഒരിക്കലും കൂട്ടുപിരിയാത്ത ഒരു തുണയായിരുന്നു. സന്തോഷത്തിലും സന്താപത്തിലും ആപൽഘട്ടങ്ങളിലും നിർഭയാവസ്ഥയിലുമൊക്കെ! അബൂബക്കറി(റ)ന്റെ സമ്പത്തും ശരീരവും നബി(സ) നിർദ്ദേശിച്ച മാർഗ്ഗത്തിൽ സമർപ്പിക്കപ്പെട്ടു.

നബി(സ) അദ്ദേഹത്തെക്കുറിച്ച് പറയുകയുണ്ടായി: “നമുക്ക് സഹായം നൽകിയ ഒരാൾക്കും നാം പ്രത്യുപകാരം നൽകാതിരുന്നിട്ടില്ല. അബൂബക്കറിനൊഴികെ. അദ്ദേഹം നൽകിയ സഹായത്തിന്റെ പ്രതിഫലം അന്ത്യനാളിൽ അല്ലാഹുതന്നെയാണ് നൽകേണ്ടത്. അബൂബക്കറിന്റെ സമ്പത്ത് നമുക്ക് ഉപകാരപ്പെട്ടപോലെ മറ്റൊരാളുടെതും ഉപകരിച്ചിട്ടുമില്ല.”

മറ്റൊരിക്കൽ നബി(സ) പറഞ്ഞു: ഇസ്ലാമിനെ മുന്നിൽ വെച്ചു കൊടുത്തപ്പോൾ ഏതൊരാളും പ്രഥമഘട്ടത്തിൽ ഒരു വിമുഖത കാണിക്കാതിരുന്നില്ല അബൂബക്കർ(റ) ഒഴികെ, അദ്ദേഹം അങ്ങനെയായിരുന്നില്ല. ഒട്ടും സംശയിക്കാതെ അത് സ്വീകരിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഈ സ്വഭാവം ഒരിക്കൽ മാത്രമല്ലായിരുന്നു. പലപ്പോഴും അത് അങ്ങനെയായിരുന്നു. നബി(സ) എന്തുപറയുന്നുവോ അദ്ദേഹം അത് അപ്പടി വിശ്വസിക്കും വീണ്ടുവിചാരമോ സംശയമോ പ്രകടിപ്പിക്കാറുണ്ടായിരുന്നില്ല.

ഒരിക്കൽ നബി(സ) കഅ്ബയുടെ സമീപത്ത് ചിന്താമഗ്നനായി ഇരിക്കുകയായിരുന്നു. അബൂജഹൽ അടുത്തു ചെന്നു പരിഹാസപൂർവ്വം ചോദിച്ചു:

അല്ലാ, മുഹമ്മദേ ഇന്ന് പുതിയ വല്ലതുമുണ്ടോ?

നബി(സ) തല ഉയർത്തി അബൂജഹലിനോടു പറഞ്ഞു: “ഉണ്ട്, ഇന്നലെ രാത്രി ഞാൻ സിറിയയിലെ ബൈത്തുൽ മുഖദ്ദസിലേക്ക് ആനയിക്കപ്പെട്ടു”.

അബൂജഹൽ: നേരം പുലർന്നപ്പോഴേക്കും ഞങ്ങളുടെ അടുത്ത് മടങ്ങി എത്തുകയും ചെയ്തു അല്ലേ?

നബി(സ): അതേ അബൂജഹൽ ഒരു പുതിയ സന്ദർഭം കൈവന്ന സംതോഷത്തോടെ തന്റെ കൂട്ടുകാരോടു ആർത്തട്ടഹസിച്ചു:

“സഹോദരന്മാരേ, വരൂ, ഇതാ മുഹമ്മദിന്റെ പുതിയ വാർത്ത!” അവർ ഓടിക്കൂടി ഇപ്രാവീശ്യം തന്റെ അനയായികൾ മുഹമ്മദിനെ കൈയൊഴിയുമെന്ന് അവർ കണക്കുകൂട്ടി. അത്രമാത്രം അസംഭവ്യമാണല്ലോ പുതിയ വാദം. അബൂജഹൽ കൂട്ടുകാർക്ക് വിശദീകരിച്ചുകൊടുത്തു. മുസ്ലിംകൾക്കിടയിൽ അഭിപ്രായ വ്യത്യാസം സൃഷ്ടിക്കാൻ അവർ കിണഞ്ഞു ശ്രമിച്ചു. ഒരു സംഘം അബൂബക്കറി(റ)ന്റെ സമീപത്ത് ചെന്നു. അവർ അദ്ദേഹത്തെ വിളിച്ചു: “അബൂബക്കർ, വളരെ അത്ഭുതമായിട്ടുണ്ട് നിന്റെ കൂട്ടുകാരന്റെ പുതിയ വാദം!”

അബൂബക്കർ(റ): എന്താണുണ്ടായത്?

അവർ പറഞ്ഞു: ബുദ്ധിശൂന്യമായ വാദം! എങ്ങിനെ നിങ്ങളിതൊക്കെ സഹിക്കും - ഇന്നലെ രാത്രി നിന്റെ കൂട്ടുകാരൻ ബൈത്തുൽ മുഖദുസിൽ പോയത്രെ!- പുലരുന്നതിന് മുമ്പ് മടങ്ങിവരികയും ചെയ്തു! ഇതെക്കെ നിങ്ങൾ വിശ്വസിക്കുന്നുണ്ടല്ലോ!

അബൂബക്കർ(റ) പറഞ്ഞു: അദ്ദേഹം അങ്ങനെ പറഞ്ഞെങ്കിൽ അത് സത്യം തന്നെയായിരിക്കും. ഒരു സംശയവുമില്ല. ഞങ്ങൾ എന്തിന് സംശയിക്കണം? അതിലുപരി എത്ര വലിയ കാര്യങ്ങളാണ് ഞങ്ങൾ വിശ്വസിക്കുന്നത്. ആകാശലോകത്ത് നിന്ന് പ്രഭാതത്തിലും പ്രദോഷത്തിലും അദ്ദേഹത്തിനു ലഭിക്കുന്ന വൃത്താന്തം വിശ്വസിച്ചവരാണ് ഞങ്ങൾ. അതിലുപരിയുണ്ടോ ഇത്?

അബൂബക്കർ(റ) നബി(സ)യുടെ അടുത്തുചെന്നു. നബി(സ) കഅബയുടെ പരിസരത്ത് തന്നെ ഉണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹം നബി(സ)യെ ആശ്ശിഷിച്ചശേഷം ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:

“പ്രവാചകരേ അങ്ങ് സത്യസന്ധനാണ് അങ്ങു സത്യസന്ധനാണ്, ദൈവം സാക്ഷി”

നബി(സ) പറയുന്ന എല്ലാ കാര്യങ്ങളും സംശയലേശമന്യേ അപ്പടി വിശ്വസിക്കുകയും അംഗീകരിക്കുകയും ചെയ്ത് നിമിത്തം അദ്ദേഹത്തിന് സിദ്ദീഖ് (സത്യം അംഗീകരിക്കുന്നവൻ) എന്ന ബഹുമതി നാമം ലഭിക്കുകയുണ്ടായി. പലായനത്തിൽ നബി(സ)യുടെ കൂടെ പോവാൻ അവസരം ലഭിച്ചത് അബൂബക്കർ(റ)ന്റെ നിസ്തുലമായ ഒരു സൗഭാഗ്യമായിരുന്നു. നബി(സ)യെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ആ യാത്രയിലുപരി ഒരു ആപൽഘട്ടമുണ്ടായിരുന്നില്ലല്ലോ. ശത്രുക്കൾ ഒന്നടങ്കം നബി(സ)യെ അകപ്പെടുത്താനും നശിപ്പിക്കാനും ഒരുങ്ങിയ ഘട്ടം! ആത്മരക്ഷയ്ക്കു വേണ്ടി പർവ്വത ഗുഹയിൽ ഒളിച്ചിരിക്കേണ്ടിവന്നു. അബൂബക്കർ(റ) അല്ലാതെ മറ്റൊരു തുണയുണ്ടായിരുന്നില്ല. ശത്രുക്കളുടെ പാതവിന്യാസം കേട്ടു ഭയവിഹ്വലനായ അബൂബക്കർ(റ) നബി(സ) യോടു ചോദിക്കുന്നു: “നബിയേ, അതാ അവർ നമ്മെ കാണും, കണ്ടാൽ നമ്മുടെ കഥയെന്താകും?”

മാർവിടത്തിൽ തടവി സമാശ്വസിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു നബി(സ) പറയുന്നു. “അബൂബക്കർ, ഭയപ്പെടേണ്ട നമ്മോടപ്പം അല്ലാഹുവുണ്ട്” ഹിജ്റയെ സംബന്ധിച്ച് ഖുർആൻ വിവരിച്ചപ്പോൾ അബൂബക്കർ(റ)നെക്കുറിച്ച് വിശേഷിപ്പിച്ചത് നബി(സ)യുടെ സാഹിബി(സഹചരൻ) എന്നായിരുന്നു.

നബി(സ)യും കൂട്ടുകാരനും സുരക്ഷിതരായി മദീനയിൽ എത്തി. അനന്തരം നബി(സ)യുടെ സംഭവബഹുലമായ ജീവിതത്തിൽ അബൂബക്കർ(സ)

സന്തതസഹചാരിയും താങ്ങുംതണലുമായും നിലകൊണ്ടു. യുദ്ധത്തിലും സന്ധിയിലും സമാധാനത്തിലുമെല്ലാം ഒന്നുപോലെ! ഇസ്ലാമിക ചരിത്രത്തിലെ അടർത്തി എടുക്കാൻ കഴിയാത്ത ഒരു അനിവാര്യ ഘടകമായിരുന്നു അബൂബക്കറി(റ)ന്റെ ജീവിതം.

നബി(സ)യും കൂട്ടുകാരും മദീനയിൽ ഒരു പള്ളി നിർമ്മിക്കാൻ തീരുമാനിച്ചു. സ്വതന്ത്രമായി സ്പഷ്ടാവിനെ ആരയിക്കാൻ ഒരു കേന്ദ്രം! ആദ്യമായി നിർമ്മിച്ച പള്ളിയായിരുന്നു അത്. 'ഖുബാ മസ്ജിദ്'. അതിന്റെ ഒന്നമത്തെ കല്ല് നബി(സ)യുടെ കൈകൊണ്ടു സ്ഥാപിച്ചു രണ്ടാമത്തേത് അബൂബക്കറി(റ)ന്റെ വകയും!

പിന്നിടാണ് നബി(സ) മദീനയിലെ മസ്ജിദുനബവിക്ക് തറക്കല്ലിട്ടത്. ഇസ്ലാമിലെ ആസ്ഥാനമായിത്തീർന്ന പ്രസ്തുത പള്ളിയുടെ സ്ഥലം നൽകിയത് മദീനയിലെ രണ്ട് അനാഥ ബാലന്മാരായിരുന്നു. ബനനജ്ജാർ ഗോത്രക്കാരായിരുന്നു അവർ. പള്ളിയുടെ സ്ഥലം നബി(സ)ക്ക് പ്രതിഫലം കൂടാതെ നൽകാനാണ് അവർ തീരുമാനിച്ചതെങ്കിലും നബി(സ) അതു സ്വീകരിച്ചില്ല. വിലയ്ക്കുവാങ്ങാനാണ് നബി(സ) തീരുമാനിച്ചത്. അതിന് അബൂബക്കർ(റ) സ്വന്തം ധനം ചെലവഴിക്കുകയും ചെയ്തു.

ബദ്ദിലും ഉഹ്ദിലും അബൂബക്കറി(റ)ന്റെ ത്യാഗം നിസ്തുലമായിരുന്നു ഉഹ്ദിൽ മുസ്ലിം സൈന്യം അടിപതറുകയും നബി(സ) അക്രമിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തപ്പോൾ സ്ഥിരചിത്തതയോടെ പൊരുതിയ ചുരുക്കം ചിലരിൽ ഒരാളായിരുന്നു അബൂബക്കർ(റ). രണാങ്കണങ്ങളിൽ നബി(സ) സൈനിക നേതൃത്വം ഏല്പിക്കാറുണ്ടായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തെ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിശ്വാസവും പക്വതയും മറികടക്കാൻ ആർക്കുംകഴിയിരുന്നില്ല.

ഹുദൈബിയാ സന്ധി വ്യവസ്ഥയെക്കുറിച്ച് സഹാബികൾക്കിടയിൽ മുറുമുറുപ്പുണ്ടായി. ഉമർ(റ) പോലും അതിൽ അസന്തുഷ്ടനായിരുന്നു. ഉമറി(റ)നെ സമാശ്വസിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് അബൂബക്കർ പറയുന്നത് നോക്കൂ:

“നബി(സ) അല്ലാഹുവിന്റെ ദൂതനാകുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന് തെറ്റുപറ്റുകയില്ല. അതുകൊണ്ടു നബി(സ)യ്ക്ക് എതിരായി ഉമർ ഒന്നും പറയരുത്. നബി(സ) നമുക്ക് എപ്പോഴും സഹായിയകുന്നു”

ദാനത്തിൽ അദ്ധതീയനായിരുന്നു അദ്ദേഹം. മത്സരബുദ്ധിയോടുകൂടി അദ്ദേഹത്തെ മറികടക്കാൻ ശ്രമിച്ച പലരും പരാജയപ്പെടുകയാണുണ്ടായത്!

റോമിലെ കൈസർ മദീനയെ ആക്രമിക്കാൻ ഒരുങ്ങുന്നു എന്ന വാർത്ത പരന്നു. മുസ്ലിംകൾ സാമ്പത്തികമായി വളരെ വിഷമിച്ച ഒരു ഘട്ടമായിരുന്നു അത്.

പ്രതിരോധത്തിന് വേണ്ടി തയ്യാറെടുക്കാൻ നബി(സ)യുടെ ആഹ്വാനമുണ്ടായി. എല്ലാവരോടും സാമ്പത്തിക സാഹായം ആവശ്യപ്പെട്ടു. നബി(സ)യുടെ മുമ്പിൽ സംഭാവനകളുടെ കുമ്പാരം!

ഉസ്മാനും(റ) ഉമറും(റ) ഭാരിച്ച സംഖ്യകൾ തന്നെ സമർപ്പിച്ചു. അബൂബക്കറും(റ) മുൻപന്തിയിലായിരുന്നു. പലരും ആകെ സ്വത്തിന്റെ ഒരു വിഹിതമായിരുന്നു സമർപ്പിച്ചിരുന്നതെങ്കിൽ അബൂബക്കർ(റ) തന്റെ കുടുംബത്തിന് വേണ്ടി ബാക്കിവെച്ചത് അല്ലാഹുവിനെയും റസൂലിനെയും മാത്രമായിരുന്നു. ഒരു വിഷയത്തിലും ആ മഹാനഭാവനെ കവച്ചുവെക്കാൻ ഒരാൾക്കും കഴിഞ്ഞില്ല.

അഗാധമായ പാണ്ഡിത്യമായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെത് ദീർഘദൃഷ്ടിയും നിശ്ചയദാർഢ്യവും അപാരമായിരുന്നു. വിനയത്തിലും ഉദാരമനസ്കതയിലും ആർക്കും മാതൃകയുമായിരുന്നു!

നബി(സ) രോഗഗ്രസ്തനായപ്പോൾ നമസ്കാരത്തിന് നേതൃത്വം നൽകാൻ അദ്ദേഹത്തെയാണ് ഏല്പിച്ചത്. ഹിജ്റ ഒമ്പതാം വർഷത്തിൽ ഇസ്ലാമിലെ ഒന്നാമത്തെ ഹജ്ജ് നിർവ്വഹണത്തിന് നേതാവായി നിയോഗിക്കപ്പെട്ടത് അബൂബക്കർ(റ) ആയിരുന്നു.

നബി(സ) വഹ്ദത്തായപ്പോൾ പിൻഗാമിയെ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നതിനെ സംബന്ധിച്ചു വളരെയേറെ അഭിപ്രായവ്യത്യാസവും വാഗ്വാദവും നടന്നു. ഭിന്നിപ്പിന്റെ വക്കോളമെത്തി. മുഹാജിറുകളും അൻസാരികളും നേതൃത്വത്തിനു വേണ്ടി അവകാശമുന്നയിച്ചു. അവർ ബന്ധുസാഹുദയുടെ ഹാളിൽ സമ്മേളിച്ചു. അബൂബക്കർ(റ) കഴപ്പമൊതുക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. അദ്ദേഹം നേതൃത്വം മുജാഹിറുകളായ ബുറൈശികൾക്ക് ലഭിക്കേണ്ടതിന്റെ അനിവാര്യതയെ ക്കുറിച്ചു സംസാരിച്ചു. എല്ലാവരും അത് അംഗീകരിച്ചു.

പക്ഷേ ആരായിരിക്കണം വലീഫ്?

ഉമർ(റ) നിർദ്ദേശിച്ചു: അത് അബൂബക്കർ(റ) തന്നെയാവണം. അദ്ദേഹമാണ് അതിനർഹൻ. അങ്ങിനെ തീരുമാനിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തു.

ഖിലാഫത്ത് ഏറ്റെടുത്ത അദ്ദേഹം മിമ്പറിൽ കേറി ഒന്നാമത്തെ ഔദ്യോഗിക പ്രസംഗം നിർവ്വഹിച്ചു: “അല്ലയോ ജനങ്ങളേ, ഞാൻ നിങ്ങളുടെ നേതാവായി തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഞാൻ നിങ്ങളെക്കാൾ ഒട്ടും ശ്രേഷ്ഠനല്ല. ഞാൻ നല്ലത് ചെയ്യുമ്പോൾ നിങ്ങൾ എന്നെ സഹായിക്കണം. വേണ്ടാത്തത് ചെയ്യുന്നെങ്കിൽ നിങ്ങൾ എന്നെ ചൊല്ലെ നടത്തുകയും വേണം. അല്ലാഹുവിനെയും റസൂലിനെയും ഞാൻ അനുസരിക്കുന്നേടത്തോളം കാലം നിങ്ങൾ എന്നെ പിൻപറ്റുക. ഞാൻ അവരെ ധിക്കരിക്കുകയാണെങ്കിൽ നിങ്ങൾ എന്നെ അനുസരിക്കേണ്ടതുമില്ല!

യൈര്യത്തിന്റെയും സ്ഥിരചിത്തതയുടെയും ഉദാഹരണമായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ തുടർന്നുള്ള പ്രവർത്തനങ്ങൾ.

നബി(സ)യുടെ നിര്യാണത്തെ തുടർന്നുള്ള ആലസ്യത്തിൽ നിന്ന് മുസ്ലിം ലോകം വിമുക്തി നേടുന്നതിന് മുമ്പ്തന്നെ അദ്ദേഹം ഉസാമത്തി(റ)ന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ ഒരു സൈന്യത്തെ അതിർത്തിയിലേക്ക് യാത്രയാക്കുകയുണ്ടായി. ഈ ദൗത്യം നബി(സ) തന്നെ തീരുമാനിച്ചതായിരുന്നു.

അതിർത്തിപ്രദേശങ്ങളിൽ ഇസ്ലാമിന് ശല്യമായിത്തീർന്ന റോമാസൈനികരോട് എതിരിടാൻ കേവലം യുവാവായ ഉസാമത്തിന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ ഒരു സൈനിക സംഘം! യുവാവും അടിമയുടെ പുത്രനുമായ ഉസാമയുടെ സൈന്യത്തിൽ പ്രമുഖരായ പല ഖുറൈശികളും സാധാരണ സൈനികരായിരുന്നു. ഉസാമത്തിന്റെ സൈനിക ദൗത്യം തൽക്കാലം മാറ്റിവെക്കണമെന്ന് പ്രമുഖ സഹാബിമാരിൽ പലരും അബൂബക്കർ(റ)നോട് ആവിശ്യപ്പെടുകയുണ്ടായെങ്കിലും നബി(സ)യുടെ തീരുമാനം നടപ്പാക്കുന്നതിൽ വിട്ടുവിഴ്ചക്ക് അദ്ദേഹം തയ്യാറായില്ല.

ഉസാമത്തിനെ ഒരുക്കി അയക്കുകയും ഉസാമത്തും സൈന്യവും വിജയശ്രീലാളിതരായി തിരുച്ചുവരികയും ചെയ്തു.

മുഹമ്മദിന്റെ മരണത്തെപ്പറ്റി ഇസ്ലാമിന്റെ ശക്തിക്ഷയിച്ചുപോയി എന്ന് മനപ്പായസമുണ്ടിരുന്ന ശത്രുക്കൾക്ക് അവരുടെ അഭിപ്രായം തിരുത്താനുള്ള അവസരമായിരുന്നു ഖലീഫ സൃഷ്ടിച്ചത്.

തന്റെ അനുയായികളിൽ കേവലം സാധാരണക്കാരും യുവാവും ഒരടിമയുടെ മകനുമായ ഉസാമത്തിനെ ഒട്ടകപ്പുറത്തിരുത്തി നിലത്തുനിന്ന് അതിന്റെ കടിഞ്ഞാൺ പിടിച്ചു ഉസാമത്തിന്റെ മുഖത്തേക്ക് കഴുത്ത് പൊക്കിപ്പിടിച്ചു ഖുറൈശിയായ ഒരു ഖലീഫ യുദ്ധത്തിൽ അനുവർത്തിക്കേണ്ട മര്യാദകളും സൂത്രങ്ങളും ഉപദേശിക്കുന്ന ചിത്രം ഒന്നു ഓർത്തുനോക്കൂ! ലോകചരിത്രത്തിൽ പരതിയാൽ ഇതിന് സമാനമായ ഒരു സംഭവം ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുവാൻ സാധിക്കുമോ?

നബി(സ)യുടെ നിര്യാണാനന്തരം ഇസ്ലാമിനോട് അനുസരണക്കേട് കാണിക്കുകയും സകാത്ത് നിഷേധിക്കുകയും ചെയ്ത അറബിഗോത്രങ്ങളോട് അദ്ദേഹം സ്വീകരിച്ച നിലപാട് യൈര്യവും ദൃഢചിത്തതയും വിളിച്ചോതുന്നു. മതപരിത്യാഗത്തിന്റെയും ശത്രുതയുടെയും കാർമ്മേഘം ജസീറത്തുൽ അറബിനെ മുടിക്കളഞ്ഞു. ഇസ്ലാമിനെ പരിപൂർണ്ണമായി മനസ്സാ വാചാ കർമ്മണാ അംഗീകരിക്കാതിരുന്ന ഒട്ടധികം ഗോത്രക്കാർ നബി(സ)യുടെ വിധോഗത്തോടെ അതിനെ നശിപ്പിക്കാൻ അവസരം കാത്തിരുന്നു. അസദ്, ഗത്ഫാൻ, ബനുസുലൈം, ഉസയ്യത്ത്, ഉമൈറത്ത്, ഖിഫാഫ്, കൽബ്, ഖുസാഅത്ത്, ബനുആമിർ, ഫിസാറ, കിൻത, ബനുഹനീഫ എന്നിങ്ങനെ നിരവധി ഗോത്രക്കാർ സകാത്ത് നിഷേധിച്ചു. അബൂബക്കർ(റ) അവർക്കെതിരെ സൈനിക നടപടി സ്വീകരിക്കാൻ തീരുമാനിച്ചു.

നബി(സ)യുടെ കാലത്ത് ഇസ്‌ലാമിനെ അംഗീകരിക്കുകയും അതിനെ സഹായിക്കുകയും ചെയ്തവരായിരുന്നു പ്രസ്തുത ഗോത്രങ്ങൾ. അത്തരക്കാരുമായി വീണ്ടുമോരുദ്ധവും ശത്രുതയും ആകാമോ? പലരും സംശയം പ്രകടിപ്പിച്ചു. ഉമർ(റ) ചോദിച്ചു:

“നബി(സ) പറഞ്ഞത് ഇങ്ങനെയാണല്ലോ; ലാഇലാഹഇല്ലല്ലാഹ് എന്ന വചനം അംഗീകരിക്കുന്നവരെ സമരം ചെയ്യാനാകുന്നു എന്നോട് കല്പിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. അത് അവർ അംഗീകരിച്ചുകഴിഞ്ഞാൽ അവരുടെ സമ്പത്തും ദേഹവും എന്റെ പക്കൽ സുരക്ഷിതമാകുന്നു. മറ്റു ബാധ്യതകൾ ഇല്ലെങ്കിൽ പിന്നെ നാം അവരോട് എങ്ങിനെ യുദ്ധം ചെയ്യും?”

അബൂബക്കർ(റ) പറഞ്ഞു: “ അല്ലാഹുവാണ് സത്യം. നമസ്കാരത്തെയും സകാത്തിനെയും വേർതിരിച്ചവരോട് ഞാൻ യുദ്ധം ചെയ്യുകതന്നെ ചെയ്യും. സക്കാത്ത് ധനത്തിൽനിന്നുള്ള ബാധ്യതയാകുന്നു. നബി(സ)യുടെ കാലത്ത് നൽകിയിരുന്ന ഒരു കയർപോലും അവർ നിഷേധിച്ചാൽ യുദ്ധം ചെയ്തു ഞാനത് വാങ്ങുകതന്നെ ചെയ്യും”

ഇസ്‌ലാമിക ചരിത്രത്തിൽ അതിപ്രധാനമായ പങ്ക് വഹിച്ച ഒരു സമരം തന്നെയായിരുന്നു പിന്നീട് നടന്നത്. യമാമയിലെ ബനുഹനീഫ ഗോത്രത്തിന്റെ നായകൻ മുസൈലിമത്തുൽകദ്ദാബ് പ്രവാചകത്വം വാദിക്കുകയും ഇസ്‌ലാമിനെതിരെ പുറപ്പെടുകയും ചെയ്തു. ഖാലിദുബ്നുവലീദിന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ അബൂബക്കർ(റ) അത് അടിച്ചമർത്തുകയും അവനെ വധിച്ചുകളയുകയും ചെയ്തു.

തായ്, അസദ്, ഗത്ഫാൻ എന്നീ ഗോത്രക്കാർ അധിവസിച്ചിരുന്ന നജ്ദിലെ ബുസാഖയിലും മദീനയുടെ മറ്റുഭാഗങ്ങളിലും ഖൈബർ, തൈമാഅ്, ബഹറൈൻ, അസദ്, ഉമ്മാൻ, സൻആഅ്, കിൻദ, ഹദറമാത്ത് എന്നിവിടങ്ങളിലും തലപൊക്കിയ കലാപം തന്റെ ദുഃഖചിത്തതയും ധൈര്യവുമുപയോഗിച്ചു അബൂബക്കർ(റ) അടിച്ചമർത്തി. മുഖരിതമായ ഇസ്‌ലാമികാന്തരീക്ഷം ശാന്തമാക്കിത്തീർത്തു.

ഖുർആൻ മനപ്പാഠമാക്കിയിരുന്ന ഒട്ടനവധി സഹാബിവര്യന്മാർ പ്രസ്തുത യുദ്ധങ്ങളിൽ മരണപ്പെട്ടു. മനപ്പാഠമാക്കിയ ഹൃദയങ്ങളായിരുന്നു അന്നു പ്രധാനമായും ഖുർആന്റെ ഇരിപ്പിടം.

അത് നഷ്ടപ്പെടുപോകുമോ എന്ന് അദ്ദേഹം ഭയപ്പെട്ടു. പ്രബലരായ സഹാബിമാരെ വിളിച്ചു കൂടിയാലോചന നടത്തി. മുസ്‌ഹഫ് ക്രോഡികരിച്ചു. കോപ്പികൾ സൂക്ഷിച്ചു. ശാമിലേക്കും ഇറാഖിലേക്കും മതപ്രചരണാർത്ഥം പ്രബോധക സംഘങ്ങളെ നിയോഗിച്ചു. ഖാലിദിന്റെ(റ) നേതൃത്വത്തിൽ ഇറാഖിലേക്കയച്ച സൈന്യം ഇറാഖിന്റെ വിവിധഭാഗങ്ങൾ ജയിച്ചടക്കി. യർമൂക്കിൽ വെച്ചു റോമൻ ചക്രവർത്തിയുമായി യുദ്ധം ചെയ്തു. ചക്രവർത്തിയുടെ സൈന്യം പരാജയപ്പെട്ടു.

നബി(സ)യുടെ കാലം മുതൽ അപ്രതിരോധ്യമായി തുടർന്നുവന്ന ഇസ്‌ലാമിന്റെ മുന്നേറ്റത്തിന് പുതിയ ഖലീഫയുടെ കരുത്തും കഴിവും ആക്കം കൂട്ടിയതല്ലാതെ ഒട്ടും മങ്ങലേല്പിച്ചില്ല.

മുഹമ്മദിന്റെ തിരോധാനത്തോടുകൂടി ഇസ്‌ലാമിന്റെ വളർച്ച മുരടിച്ചു എന്ന് കരുതിയ അറബികളും അനറബികളുമായ അതിന്റെ ശത്രുക്കൾ അബൂബക്കറി(റ)ന്റെ ഭരണപാടവും മുന്നേറ്റവും കണ്ടു അന്ധാളിച്ചുപോയി. അറുപത്തിമൂന്നാവത്തെ വയസിൽ ഒന്നാം ഖലീഫ വഹ്ദത്തായി. അന്ന് യർമുക്ക് യുദ്ധം നടക്കുകയായിരുന്നു. രണ്ടു വർഷവും മൂന്നുമാസവും പത്ത് ദിവസവുമായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭരണകാലം.